

Arrest

nr. 75 800 van 27 februari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 8 december 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 29 november 2011 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*quater*) en van het doorlaatbewijs (bijlage 10*bis*), beide aan verzoekster ter kennis gebracht op 29 november.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VANDEVOORDE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster komt het Rijk binnen op 22 september 2011, vergezeld van haar echtgenoot en hun minderjarige zoon en dient op 29 september 2011 een asielaanvraag in bij de bevoegde instanties.

Uit het Vision-systeem blijkt verzoekster in het bezit was gesteld van een Pools visum op 2 augustus 2011, waarmee zij het grondgebied van de Schengenstaten is binnengekomen via Polen.

Op 17 oktober 2011 versturen de Belgische autoriteiten een verzoek tot overname aan de Poolse autoriteiten bij toepassing van artikel 9.2 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat

verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielerzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna verkort de Dublin-II-Verordening)

Op 24 oktober 2011 stemmen de Poolse autoriteiten in met het verzoek tot overname.

Op 29 november 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 *quater*).

Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de persoon die verklaart te heten M.A..

geboren te E. op (...)1972

van nationaliteit te zijn : Armenië (Rep.)

die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan POLEN toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 9.2 van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

De betrokkene vroeg op 29/09/2011 asiel aan in België. Zij verklaarde in 2003 vanuit Armenië het vliegtuig genomen te hebben naar Oekraïne en van daaruit te voet naar Polen te zijn gereisd waar hij 20 dagen verbleef alvorens op 29/09/2011 naar België te komen.

Het visum rapport bevestigt dat betrokkene met een Pools visum reisde, geldig van 02/08/2011 tot 01/02/2012.

Op 17/10/2011 werd door onze diensten een verzoek tot overname gericht aan de Poolse instanties, die op 24/10/2011 akkoord gingen met de overname van betrokkene op grond van artikel 9.2 van Verordening 343/2003.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd om welke specifieke reden(en) zij een asielaanvraag in België indiende. De betrokkene antwoordde dat België de keuze van de smokkelaar was.

We benadrukken dat het volgen van de betrokkene in zijn keuze van het land waar hij asiel wil vragen, neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag. Dit impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. Er moet worden opgemerkt dat de Poolse instanties met hun akkoord van 24/10/2011 instemden met de overname van de betrokkene op grond van artikel 9.2, wat betekent dat zijn in België ingediende asielaanvraag wordt overgenomen door Polen.

Polen ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het is als lidstaat van de Europese Unie door dezelfde internationale verdragen gebonden als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal dus door de Poolse instanties worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Lidstaten, waaronder België. Polen kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is bijgevolg geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Polen kent onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen van detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Er is afgaande op de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier geen enkele aanleiding om te stellen dat de bevoegde Poolse diensten de betrokkene geen bijstand en bescherming zouden kunnen bieden. Er zijn geen elementen die wijzen op een inbreuk van art. 3 van de EVRM. Betrokkene maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat

dat de Poolse autoriteiten haar zouden repatriëren naar haar thuisland vooraleer is vastgesteld dat zij al dan niet bescherming behoeft.

De betrokkene verklaarde geen in België of Europa verblijvende familie te hebben, wat betekent dat de artikels 7 en 8 van Verordening 343/2003 niet kunnen worden ingeroepen.

Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand stelde de betrokkene last te hebben van een hoge bloeddruk. Betrokkene is 9 weken zwanger. Met betrekking tot deze aangehaalde medische motieven, dient te worden opgemerkt dat deze niet in overweging worden genomen in het kader van de Dublin-II-procedure. Deze doen namelijk geen afbreuk aan het gegeven dat Polen de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene.

Bovendien wordt niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet op medische verzorging kan rekenen in Polen indien dit nodig zou zijn, noch wordt aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen.

Verder dient te worden opgemerkt dat een terugkeer naar Polen door onze diensten kan worden georganiseerd. De Poolse autoriteiten zullen ten minste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene (indien betrokkene van deze mogelijkheid wenst gebruik te maken) zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Polen (indien betrokkene wenst beroep te doen op dit aanbod door onze instanties) in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd.

Hieruit volgt dat er geen aanleiding is om te stellen dat het verklaarde probleem een overdracht aan de Poolse instanties zou verhinderen of dat een overdracht aan Polen in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Poolse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16(1)e van Verordening 343/2003.

Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de 7 (zeven) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Poolse instanties."

Eveneens op 29 november 2011 wordt aan verzoekster een doorlaatbewijs (bijlage 10bis) afgeleverd.

Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"Afgeleverd krachtens de artikelen 19 en 20 van Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend.

Uitsluitend geldig voor de overdracht van BELGIE naar POLEN; de asielzoeker dient zich in POLEN aan te melden vóór 13/12/2011.

Afgegeven te BRUSSEL

NAAM : M(...)

VOORNAMEN : A(...)

GEBOORTEPLAATS EN DATUM : E(...) op (...)1972

NATIONALITEIT : ARMENIE

Datum van afgifte : 29/11/2011"

2. Over de ontvankelijkheid

In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij op dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring voor zover ze is gericht tegen het doorlaatbewijs (bijlage 10bis) niet ontvankelijk is, omdat deze beslissing geen administratieve beslissing is die vatbaar is voor een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad), nu de rechtstoestand van verzoekster door deze beslissing geenszins wordt gewijzigd.

De Raad merkt op dat, om ontvankelijk te zijn, een beroep gericht moet zijn tegen een uitvoerbare beslissing. Als uitvoerbare beslissing dient te worden beschouwd de handeling waarbij rechtsgevolgen in het leven worden geroepen of worden belet tot stand te komen, met andere woorden waarbij

wijzigingen in een bestaande rechtsregeling of rechtstoestand worden aangebracht, dan wel zodanige wijzigingen worden belet. De afgifte van een doorlaatbewijs is echter een loutere uitvoeringsmodaliteit van de beslissing van 29 november 2011 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}), teneinde de overdracht naar Polen te faciliteren, en kan niet beschouwd worden als een afzonderlijke beslissing met specifieke rechtsgevolgen of een beslissing die de rechtstoestand van de verzoekende partij wijzigt (RvS 16 oktober 2006, nr. 163 605 en RvS 6 september 1995, nr. 55 041).

In die mate is het beroep onontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM).

Ter adstruering van haar middel stelt verzoekster wat volgt:

“1. Algemeen

Art, 2.1 van het EVRM luidt als volgt:

“Het recht van een ieder op het leven wordt beschermd door de wet. Niemand mag opzettelijk van het leven worden beroofd, tenzij bij wege van ten uitvoerlegging van een vonnis, dat is uitgesproken door een rechtbank, wegens een misdrijf waarop de wet de doodstraf heeft gesteld”.

Art, 3 van het EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen”.

2. Toepassing in casu

Verzoekster wenst vooreerst op te merken dat zij in Polen nooit asiel heeft aangevraagd, maar dat zij enkel zijn vingerafdrukken heeft laten nemen door de autoriteiten ter plaatse. Het was altijd haar bedoeling om naar de West-Europese landen af te reizen om daar internationale bescherming aan te vragen.

Verzoekster, Mevrouw A. M. (DVZ-nummer (...)) is op datum van huidig verzoekschrift zwanger.

Zij heeft op dit ogenblik ernstige psychologische problemen als gevolg van de ervaringen die zij heeft meegemaakt in haar land van oorsprong en de onzekere toekomst in haar statuut van asielzoekster.

Het spreekt vanzelf dat een reis naar Polen, in de omstandigheden waarin Verzoekster zich momenteel bevindt, een ernstig risico oplevert tot verlies van de vrucht. Dit betekent dat als gevolg van het uitvoeren van de beslissing tot terugname van de echtgenote van Verzoekster het ongeboren kind zal worden vermoord. Dit is ontoelaatbaar.

Bovendien dienen de asielaanvragen van het gezin, op dit ogenblik bestaande uit Verzoekster, haar echtgenoot en hun zoon D. A., samen te worden behandeld, in toepassing van de zesde overweging van de preambule van Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 luidende als volgt:

“De eenheid van het gezin moet worden gehandhaafd, voor zover dat verenigbaar is met de overige doelstellingen die worden nagestreefd met de opstelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek”.

Besluit: België is wel degelijk verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van Verzoekster.”

Waar verzoekster betoogt dat zij in Polen nooit asiel heeft aangevraagd, stelt de Raad vast dat verzoekster niet betwist dat zij in het bezit is gesteld van een Pools visum op 2 augustus 2011, waarmee zij het grondgebied van de Schengenstaten is binnengekomen via Polen. In dit verband kan worden verwezen naar artikel 9.2 van de Dublin-II-Verordening, dat stelt :

“Wanneer de asielzoeker houder is van een geldig visum, is de lidstaat die dit visum heeft afgegeven, verantwoordelijk voor de behandeling van het asielverzoek, tenzij de betrokken lidstaat bij de afgifte van dit visum optrad als vertegenwoordiger of op grond van een schriftelijke machtiging van een andere lidstaat. In dat geval is deze laatste lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het asielverzoek. Wanneer een lidstaat, onder andere om redenen van veiligheid, vooraf de centrale autoriteiten van een andere lidstaat raadpleegt, vormt het antwoord van deze laatste lidstaat geen schriftelijke machtiging in de zin van deze bepaling.”

Nu vaststaat dat verzoekster in het bezit was gesteld van een Pools visum op 2 augustus 2011, zijn de bestreden beslissingen de loutere en strikte toepassing van artikel 9.2 van de Dublin-II-Verordening. Daarenboven kan er op gewezen worden dat de Poolse autoriteiten zich akkoord hebben verklaard met het verzoek tot overname.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift stelt dat zij altijd de bedoeling had om naar West-Europese landen af te reizen om daar bescherming te vragen, dient te worden vastgesteld dat verzoekster niet conform haar bedoeling gehandeld heeft door een visum voor Polen aan te vragen. Verzoekster moet nu de gevolgen dragen van haar eigen handelingen.

In de Dublin-II-Verordening worden de criteria en mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag waardoor de vrije keuze is uitgesloten. Het komt dus geenszins aan verzoekster toe om zelf te kiezen door welk land zij haar asielaanvraag zal laten behandelen. Dit gegeven doet evenwel geen afbreuk aan het feit dat een vreemdeling hoe dan ook niet kan teruggestuurd worden naar een land waar hij zal onderworpen worden aan folteringen of onmenselijke en vernederende behandelingen of bestraffingen.

Artikel 2 van het EVRM waarborgt het recht op leven.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt wat volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”.

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, wijst de Raad er op dat de bepaling van artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoekster doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat in het land waarnaar zij mag worden teruggestuurd, zij een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering en mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Degene die aanvoert dat hij dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs zodat inzonderheid een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijk behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM.

De Raad stelt vast dat verzoekster geen concrete elementen naar voor brengt die er op wijzen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in Polen een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering en mensonterende behandeling of dat de behandeling van haar asielaanvraag in Polen niet op correcte wijze zal geschieden. Verzoekster beperkt zich in het middel tot de verwijzing naar haar zwangerschap en naar haar psychische problemen en stelt dat de reis naar Polen in haar toestand een risico inhoudt voor het verlies van de vrucht. Verder betoogt verzoekster dat de asielaanvragen van het gezin bestaande uit zichzelf, haar echtgenoot en hun zoon D.A. samen dienen te worden behandeld in toepassing van de zesde overweging van preambule van de Dublin-II-Verordening.

Hoewel de Raad niet is gebonden door de overwegingen van de preambule van de Dublin-II-Verordening - een preambule zet immers enkel uiteen welke de achterliggende beschouwingen zijn voor de desbetreffende verordening en bevat geen bindende principes - dient te worden opgemerkt dat ook de echtgenoot van verzoekster en hun zoon het voorwerp uitmaken van een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) en bijkomstig een doorlaatbewijs (bijlage 10^{bis}) zodat alle leden van het gezin zich een identieke situatie bevinden. Ten aanzien van de medische problemen is in de bestreden beslissing gesteld: *“dat deze motieven niet in overweging worden genomen in het kader van de Dublin-II-procedure. Deze doen namelijk geen afbreuk aan het gegeven dat Polen de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Bovendien wordt niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet op medische verzorging kan rekenen in Polen indien dit nodig zou zijn, noch wordt aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen.”* Verzoekster weerlegt dit niet en brengt geen stukken naar voor waaruit zou blijken dat zij niet zouden kunnen rekenen op de nodige medische zorgen in Polen.

Wat betreft de zwangerschap van verzoekster, dient vooreerst te worden opgemerkt dat dit feitelijk gegeven nergens blijkt uit de stukken van het administratief dossier, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geïd hiermee geen rekening te hebben gehouden. Het enige stuk dat in het

administratief dossier terug te vinden is, is een medisch attest waarop vermeld staat dat verzoekster zich niet kan verplaatsen wegens ziekte en dit op 23 november 2011. Uit dergelijk stuk kan onmogelijk afgeleid worden dat verzoekster zwanger is en aangezien niet gepreciseerd wordt op dit attest dat de onmogelijkheid tot verplaatsing van lange duur is, is dit stuk onvoldoende om te besluiten tot een schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM. Betreffende haar gezondheidstoestand verklaarde verzoekster enkel last te hebben van een hoge bloeddruk. Als redenen met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die haar verzet om een overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de asielaanvraag te rechtvaardigen, antwoordde verzoekster "geen". Ook op de vraag naar andere nuttige informatie antwoordde verzoekster "geen". Ook verzoeksters echtgenoot maakte op geen enkel ogenblik gewag van een zwangerschap. Aldus dient te worden vastgesteld dat verzoekster zich beperkt tot een gratuite bewering dat ze zwanger is, welke hoe dan ook niet gekend was aan de verwerende partij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Zelfs al zou verzoekster zwanger zijn, hetgeen nergens wordt aangetoond en waarbij ook niet wordt gepreciseerd hoe ver de zwangerschap gevorderd zou zijn, dan nog is het niet zo dat een reis naar Polen noodzakelijkerwijze een ernstig risico oplevert tot het verlies van de vrucht. In beginsel kunnen zwangere vrouwen zonder risico reizen. Ook dit is dus weer een blote bewering die op geen enkele wijze wordt gestaafd. Er kunnen altijd medische tegenindicaties zijn, maar dan is het wel aan verzoekster om hiervan minstens een begin van bewijs aan te brengen. Met haar gratuite beweringen toont verzoekster niet aan dat zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig februari tweeduizend en twaalf door:

mevr. J. CAMU, wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU